

THE PRISON HEALER-SOROZAT

AZ ÁRULÓ

LYNETTE NONI

Dream
válogatás

Cserben hagyta őket. Mindannyiukat.
És most megfizeti az árát.
Kiva úgy hitte, tudja, mit akar – bosszút. De az
érzések és az emberek változnak...
minden megváltozik.
A palotában történtek után Kivának
legfőbb vágya tudni, hogy
a szerettei biztonságban
vannak-e, és meg tudják-e neki bocsájtani a
tetteit. De mivel a királyságok egyre közelebb sodródnak
egy háború kitöréséhez, ráadásul Kiva ismét Zalindov
kegyetlen falai között találja magát, rá kell
jönnie, hogy összetört szívén kívül jóval több
forog kockán.

Kivának ellenségekkel és bizalmatlan
szövetségesekkel kell összefognia, hogy az
idővel versenyezve megmentsék nemcsak
Evalont, hanem egész Winderallt. És most, hogy
Kiva végre eldöntötte, kihez hűséges, többre vágyik
egyszerű túlélésnél – de meg kell küzdenie azért, amiben
hisz. Akiben hisz.

Minden irányból veszély leselkedik rá, és minden
szerette halálos fenyegetésnek van kitéve.
Vajon megvan benne, ami ahhoz kell,
hogy talpon maradjon, vagy elbukik?

LYNETTE NONI ausztrál író nő újságírást, tudományos írást és viselkedéstudományt tanult az egyetemen, mielőtt belevetette magát a szépirodalom világába. Számos fantasysorozat, köztük a *The Prison Healer* című bestseller díjnyertes szerzője. Könyvei világszerte több mint húsz országban jelentek meg.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lynettenoni.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Nagyon szerettem ezt a sorozatot, sajnálom, hogy véget ért. Mindegyik kötet csak egyre jobb lett, és végig fenntartotta a figyelmemet. Az író stílusa kreatív és lebilincselő, a mágiarendszer egyedi és érdekes, a főszereplők imádni valók, és könnyen együtt érzünk velük. A könyvben rejlő feszültség és izgalom letehetetlenné tette a regényt. Csak ajánlani tudom!”

AMAZON

„A sorozat harmadik kötete gyors tempójú kalandra csábítja az olvasót, rengeteg mágiával és szellemes párbeszédekkel. Szerencsére Jaren végig jelen van, bár a kapcsolata Kivával az előző kötetben törtétek miatt nehezen folytatódik... Minden pillanatát imádtam, ahogy újra elkezdtek kiépíteni a bizalmat. Ez a meglepő fordulatokkal és váratlan csavarokkal teli kötet méltó befejezése a sorozatnak.”

GOODREADS

„A gyógyítóhoz és A ketrechez hasonlóan Az áruló is gyors tempójú, kiszámíthatatlan, olvasmányos regény. De amit a legjobban szerettem, hogy minden oldalát átjárta a reményteliség üzenete. Kiva bármilyen mélyre is kerül, mindig megtalálja a kiutat a barátai segítségével. Imádtam minden szavát.”

STORYGRAPH

Dream
válogatás

LYNETTE NONI

AZ ÁRULÓ

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

Kiva Coarentine tűzben égett.

A testét lángok perzselték, a vére forrongott ereiben, mire felnyögött és rángatózott, és igyekezett lelökni magáról az őt lefogó kezeket.

– Csak úgy perzsel – szólt egy mogorva férfihang. – Hozz neki egy kis vizet!

A hányadék bűze elárasztotta Kiva érzékeit – olyan közel volt hozzá, hogy a lány rádöbrent, hogy a saját hányását szagolja, mire ismét öklendezni kezdett.

Beteg volt.

Nem – nem beteg.

Valahol a tudata mélyén tudta, hogy nem valami betegség kínozza.

Elmójét homályos emlékek töltötték meg: kék-arany szemek és csóktól duzzadt ajkak, halálos árnyak és törött üveg, karamellpor és vasrácsok. De aztán a gondolatai szétszéledtek, az elméjében táncoló képek elégték, és nem maradt más, csakis a könyörtelen forróság – ő *maga* nem volt több annál.

– Az istenekre, ez aztán jól kivan – mondta egy undorral teli női hang.

Valaki egy fapoharat erőltetett Kiva ajka közé. A víz lecsorgott kiszáradt torkán és elborította az állát.

– Bizony – értett vele egyet a férfi. – Viszont ő a *te* bajod. Nekem nincs időm a holtakra.

A Kivát lefogó karoknak nyoma veszett. Megpróbált felülni, de a mellkasát lángok szorongatták. A szemhéja a pillanatot törtré-

szére rebegeve felnyílt, azonban nem látott tüzet. Az ő maga volt – a lángok *benne* perzseltek.

– Nem halott – kelt vitára társával a nő.

– Csak idő kérdése a dolog – mondta a férfi. A hangja távolabbról szólt, mintha éppen távozófélben lett volna. – Túl sokat kapott a jó cuccból ahhoz, hogy túlélje nélküle. A legjobb lesz, ha sorsára hagyjuk. Vagy könyörületből te is végezhetsz vele, ha van hozzá gyomrod. – Horkantás. – Kétlem, hogy bármi problémád lenne vele.

– Te vagy a börtön gyógyítója – szólt a nő dühösen. – A te feladatod, hogy segíts neki.

A férfi ismét felhorkantott.

– Rajta már senki sem tud segíteni.

Kiva alig hallotta távolodó lépteit a fülében üvöltő pulzusától. A szíve természetellenesen gyorsan dobogott. *Veszélyesen* gyorsan.

Az elméje határmezsgyéjén tisztában volt vele, hogy aggódnia kellene az állapota miatt, azonban az ezt észlelő része semmit sem tudott tenni, még csak *gondolni* sem tudott semmire sem az egész testét ellepő, mindent felperzselő agónián túl.

Fájdalmának kódén szitkok áradata hatolt át, amit egy bőrkeményedéses kéz követett, ami a nyaka mögé siklott és durván felrántotta őt, majd a pohár ismét az ajkának feszült.

– Igyál! – parancsolta a nő, vizet erőltetve Kiva szájába. – Ha élni akarsz, akkor innod kell.

Kiva a folyadéktól fulladozva igyekezett eleget tenni a parancsnak, miközben végig az járt a fejében, hogy *miért?* Ha ez volt az élet, akkor a halál ennél csak jobb lehet. A férfi azt mondta, hogy könyörületesség lenne végezni vele. Kiva erre vágyott – arra, hogy a lángoló pokol gyorsan véget érjen, hogy a szívében tátongó lyuk örökre semmivé legyen.

A lyuk, amiről tudta, hogy semmi köze sincs jelenlegi állapotához.

Elmájében ismét felvillant az a kék-arany szempár, majd mielőtt a semmibe veszett volna, eme tünékeny álmkép nyomán egy másfajta kín hasított a lányba.

– A francba is, Kiva, *igyál!* – szólt a haragos női hang.

Azonban Kiva többé már nem volt képes inni. Testét reszketés kezdte rázni, a tűz jéggel küzdött. Testét még úgy is izzadság lepte el, hogy közben remegett a hirtelen jött hidegtől, azonban amikor valaki egy takarót terített rá, nyöszörögve könyörögni kezdett, hogy vegyék le róla.

Túl forró volt.

Túl hideg.

Túl sok.

– Kérlek! – krákolta, nem tudva, hogy mit, vagy hogy kitől is kér. – *Kérlek!*

– Nem így fogsz meghalni – jelentette ki a nő határozottan.
– Nem így.

Azonban Kiva nem hitt neki. Mert azt akarta, hogy vége legyen – hogy mindennek vége legyen.

És amikor többé már nem bírta a kint, tárt karokkal fogadta a feledés áldott ölelését.

* * *

Amikor Kiva kinyitotta a szemét, az első dolog, amit látott, a kígyó volt.

A szoba forgott körülötte – a gyéren megvilágított helyiség priccsekkal és kopott takarókkal volt tele, a lány emlékezetét pedig egy ismerős, fanyar szag izgatta.

Ez az ispotály, suttogta elméjének egy távoli szeglete. A Zalindov ispotálya.

Mintha valami figyelmeztető kürt szólalt volna meg benne, de egyszerűen képtelen volt bármi miatt is úgy igazán aggódni, miközben a nyelvét karamellíz fedte, a kígyó pedig kinyitotta száját és megszólalt.

– *Hagyd már abba!* – sziszegte a kígyó, ahogy jól megrázta őt. Kifejezetten úgy hangzott, mint az a nő, aki vizet öntött le a torlán.

Kiva kuncogva kinyújtotta karját, hogy megérintse.

A kígyó félrelökte a kezét.

– Követned kell le az alagutakba, vagy végeznek veled. Figyelsz te rám? Ha nem dolgozol, neked annyi.

A kígyó sürgetésére Kiva felült, a feje oldalra hanyatlott. Homályosan látta, hogy mocskos, szürke tunikát visel, mire ráncolni kezdte orrát saját hányadékának szagára.

– Az istenekre, fogalmad sincs róla, hogy mi is történik, mi? – motyogta a kígyó. Kiva háta köré tekeredett és talpra húzta őt. – Túl sok angyalport nyomtak beléd idefele úton, és most eszedet se tudod nélküle. – A kígyó keresztülrángatta őt az ispotályon. – Sikerült szereznem egy keveset, eleget ahhoz, hogy átsegítsen a következő pár napon. Lassan kell majd lehoznunk téged róla, különben a szerveid leállnak. Érted, amit mondok?

– Beszélő kígyók – mondta Kiva álmodozva, miközben megbotlott, ahogy kirángatták a napfényre. Felemelte kezét, és vi-gyorogva nézte az őt körülvevő szivárványszíneket. – Szép nap.

A kígyó száján kiszaladt valami ocsmányság, majd összeszorított foggal így szólt:

– Kiva, én vagyok az, Cresta. Szedd már össze magad!

Cresta.

Akkor hát nem egy kígyó.

Mondjuk attól nincs is messze.

Cresta Voss. A név megvetést és félelmet ébresztett Kivában, amit egy izmos, csimbókokban lógó vörös hajú, mogyoróbarna szemű fiatal nő képe kísért, akinek arca oldalán egy kígyótetoválás futott végig. Kőfejtő volt a Zalindovban, és Kiva már több mint öt éve ismerte. Aki ezen öt év alatt végig nyíltan gyűlölte Kivát. Aki a börtön lázadóinak vezére volt, és aki emellett Kiva nővéréhez, Zuleeka Corentine-hez, Evalon jelenlegi királynőjéhez volt hűséges, aki most lopott trónján ült, miután mindent elvett Kivától. Mindent – és mindenkit.

– Rossz kígyó – motyogta Kiva, ahogy próbálta kirántani magát Cresta karjai közül. – Menj innen!

– Fejezd be! – szólt rá Cresta, ahogy még szorosabban fogta Kivát és a murváról kiszáradt fűre vezette őt, az udvar közepén álló, kupolás kőépület felé haladva. – A nap végéig se húznád nélkülülem.

– Dehogynem. – Kiva a talpa alatti, kiszáradt fűcsomókat kerülgetve ismét megbotlott, miközben a színek továbbra is ott kavargtak a szeme előtt, lepattanva a börtön őket a távolban körülvevő mészkőfalairól. – Vagy mégsem. Nem számít.

– Hallod te egyáltalán magadat? – kérdezte Cresta, ahogy kikerültek egy, a földbe ásott terebélyes árkot, ami megragadta Kiva ködös figyelmét. Beletellett némi erőfeszítésbe, hogy a felszínre hívja az emléket, azt, ahogy az őrtorony felrobban és összedől. Mostanra semmi sem maradt belőle, csak a szelleme annak, ahol egykoron állt.

– Mot – lehelte Kiva annak a férfinak a nevét, aki lerombolta az őrtornyot, ahogy a gondolatai egy pillanatra kitisztultak. – Hol van Mot?

– Halott – közölte vele Cresta mindenféle érzélem nélkül. – Maga a Parancsnok végzett vele, közvetlen a lázadás után; azután a lázadás után, amit te arra használtál, hogy megszökj.

Kiva mellkasát bánat érintette a hullaházi munkás gondolatára, aki gondoskodott róla és segített neki túlélni a Próbatételeket, azonban képtelen volt túl sokáig az érzésbe kapaszkodni, mielőtt az úgy továtűnt, mintha elsodorta volna a szél. Kiva megrázta a fejét, így próbált megszabadulni a pörgő-forgó színektől, és közben igyekezett felidézni, mit is mondott a kígyó.

– Senki sem szabadul meg a Zalindovból. – Torkából örült kacaj szakadt fel. – Még akkor sem, ha meg is szabadul.

Cresta, ha akart is felelni erre valamit, nem tette, mert ekkor más szürke ruhás rabok értek oda melléjük, akik merev tagokkal haladtak a halott mezőn, az arcukra pedig mély ráncokat rajzolt a kimerültség, ahogy ők is a kupolás épület felé vették útjukat.

– Össze kell szedned magadat, még mielőtt az alagutakba ér-
nénk, vagy az örök még a végén a Mélységbe küldenek! – figyel-
meztette őt Cresta suttogva. – Vagy meglehet, hogy azzal nem is
fognak vesződni.

– Nem érdekel – motyogta Kiva erőtlenül csoszogva.

A kőfejtő szorítása fájdalomossá vált a karján, ahogy odaszi-
szegte neki:

– Egyszer azt mondtad nekem, hogy erős és hatalmas vagyok,
és hogy bármit képes vagyok túlélni. Hogy tartozom annyival
magamnak, hogy találjak valamit, amiért élhetek. Most én is
ugyanazt mondom neked, Kiva Meridan.

– Nem így hívnak – felelte Kiva, Cresta markában roska-
dozva.

– De igen.

– De *nem*.

– Az vagy, aki lenni akarsz – jelentette ki Cresta ellentmon-
dást nem tűrő hangon. – Az vagy, ami lenni akarsz. És most azt
kell akarnod, hogy élj! A többi majd később is kitalálható.

Kivára még jelenlegi szánalmas állapotában is nagy hatással
voltak szavai. Az ötlet, hogy bármi is az ő döntésétől függött,
nevetséges volt. Tíz éven keresztül mások kénye-kedve szerint
élt a Zalindovban, nap nap után azért küzdve, hogy életben ma-
radjon. Amikor pedig végre megízlelte a szabadságot, a dönté-
seknek, melyeket hozott, végül mindössze csak annyi lett a hozá-
déka, hogy visszavezették őt pont oda, ahonnan indult, miután
többet veszített el, mint azt valaha is lehetségesnek hitt volna.

A szívén tátongó lyuk megsajdult – azt még az angyalpor sem
volt képes teljesen elfedni.

– Közben azért nehogyzt hidd, hogy egy cseppet is érdekelisz
– folytatta Cresta kíméletlenül. – De egyszer megmentetted az
életemet, és emiatt véradóssággal tartozom neked. Úgyhogy túl
fogod élni a mai napot, és túl fogod élni a holnapot is, és ez így
megy majd egészen addig, amíg ez az istenverte drog ki nem ürül
a szervezetedből. Aztán meg majd eldöntheted, hogy mi a fran-
cot akarsz kezdeni magaddal. Élsz vagy meghalsz, többé már nem

az én bajom leszel. De egészen addig azt teszed, amit mondok! És most azt mondom, hogy kösd fel a gatyádat, és készülj fel életed legrosszabb napjára!

Kivát annyira lekötötte Cresta kis beszéde, észre sem vette, hogy időközben elértek a kupolás épülethez és beálltak a sorba a többi rabbal együtt, mind arra készülődve, hogy alászálljanak a létrás aknán az alagutakba.

Kiva, akinek minden csepp erejére szüksége volt, hogy rendben tartsa a gondolatait, motyogva megkérdezte:

– Miért vagy itt?

Cresta frusztrált hangot hallatott.

– Éppen az imént mondtam.

Kiva megrázta kótyagos fejét. Biztos kisebb adag angyalport kaphatott, mint ami javarészt öntudatlan állapotban tartotta őt az elmúlt pár hétben, és hála ennek az elméje elég tiszta maradt ahhoz, hogy szinte teljesen összefolyó szavakkal megkérdezze:

– Nem, úgy értem, miért nem a kőfejtőben vagy?

Cresta egy pillanatra habozott, mielőtt felelt volna.

– Rooke máshová helyezett a lázadás után. Nem tetszett neki, hogy ilyen sokáig húztam, úgyhogy most már alagútásó vagyok, kimerítő és elkerülhetetlen halállal nézve szembe.

Vagyis Crestának úgy hat hónapja volt hátra. Talán egy éve. Ez volt a Zalindov alagútásóinak sorsa.

Ami sorson most, hogy többé már nem a börtön gyógyítója volt, Kiva is osztozott.

Meg kellett volna rémülnie, csakhogy még arra sem volt képes rávenni magát, hogy érdekelje a dolog.

Valami okból úgy sejtette, hogy erről nem az angyalpor tehet.

– Következő! – szólott egy unott férfihang, mire Kiva felpillantott a kiszáradt fűről, és látta, hogy elértek az épület bejáratához, ahol két ór a földön tátongó, négyzet alakú lyukból kiálló létrák felé terelte a rabokat.

– Tudom, hogy most nagyon kivagy – mondta Cresta sürgetően, ahogy az előttük álló raboknak nyoma veszett az aknában. – De bármit is teszel, el ne ereszd a létrát! – Kiva üres tekintete

tét látva aztán még gyorsan hozzátette: – Gondolj valamire, ami fontos számodra! A fiúra, arra a dadogásra. Őt szereted. Tarts ki az ő kedvéért!

Tipp.

Kiva elméjében fellángolt e szeplős, foghíjas fiúcska ködös emléke, mire a szívét szorongató kín ismét lüktetni kezdett.

– Következő! – ismételte az őr Kiva és Cresta felé intve.

– Egyesével vedd a fokokat! – mondta Cresta. – Tedd meg a fiúért! Végig ott leszek melletted.

Kiva lomhán bólíntott – a feje túl nehéznek érződött a nyakához, azonban ezzel egy időben lehetetlenül könnyűnek is tetzett. Ahogy Cresta előrefele noszogatta őt, megbotlott a saját lábában, amit az örök kárörvendőn néztek. Tudták, hogy ki ő, és hogy milyen mélyre is sülyedt. *Élvezték* a helyzetet.

Kivában tűz gyulladt, ám nem maradt meg sokáig – mire keze a fém létrafokért nyúlt, az angyalpor már el is söpörte.

Két létra volt egymás mellé szögelve az akna falába, és ahogy Kiva elindult lefelé az elsőn, Cresta az ígéretét betartva mellette maradt, le egészen az első pihenőig, majd tovább a következő létrán. Egyre csak mentek lejjebb és lejjebb, fokról fokra, pihenőről pihenőre, miközben Cresta végig suttogva biztatta őt. Kiva úgy nézte a saját kezét, mintha az valaki máshoz tartozott volna – semmit sem érzett, és mindössze csak haloványan volt tudatában annak, hogy lefelé halad, hogy az izmai lánognak, hogy a levegő egyre állottabbá és hidegebbé válik.

Tipp. Ki fog tartani Tippért.

Akkor is, ha mindazok után, amit megtudott a lányról, mindazok után, amit Kiva *művelt*, Tipp mostanra minden bizonnyal gyűlölte őt.

Kivából megkínzott hang szökött ki, mire Cresta rémülten felé pillantott. De aztán leléptek az utolsó létrafokról, mire megkönnyebbülés öntötte el a másik lány arcát.

Biztonságban voltak.

Ugyanakkor viszont mégsem.

Mivel még mielőtt Kiva akárcsak levegőhöz juthatott volna, már be is lökték egy luminium által megvilágított alagútba, követve a hangyák módjára előre cammogó rabok sorát. Elméjének határmezsgyéjén fellobbant a pánik – a klausztofóbia ismerősnek tetszett, azonban azt elnyomta az angyalpor.

Amikor legutoljára itt járt, arra nem más rabokkal együtt került sor. Ugyanakkor viszont egyedül sem volt.

Egy kék-arany szempár. Egy lebegő, mágikus láng. Egy tökéletes hórózsa.

Ezúttal nem a drog üldözte el az emlékképet – hanem Kiva maga.

Képtelen volt arra gondolni, ami ezután következett.

Képtelen volt *rá* gondolni.

Figyelmét lötykölődő víz hangja keltette fel, ami lefelé vonzotta tekintetét – a talaj lassan sarassá lett, majd sekély víz lepté el, ami aztán térdig érővé mélyedt, ahogy egyre tovább haladtak benne. Amikor az egyik őket felügyelő őr a rabokra parancsolt, hogy álljanak meg, Kiva rádöbrent, hogy valamikor út közben egy csákányt nyomtak a kezébe. Kipróbálta annak súlyát, úgy legyintve meg azt maga előtt, mintha egy kard lett volna.

Caldon mutatta meg neki, hogyan is kell ezt csinálni, amikor egy fából készült gyakorló karddal képezte őt.

Kiva lehunyta szemét, és ezt az emléket is elfojtotta, engedve, hogy az angyalpor elnyomja ismét felizzó fájdalmát. Karját leeresztve igyekezett felidézni, hogy hol is van, mit is keres itt, mit kell tennie.

Alagútásás.

Immár alagútásó volt, az volt a dolga, hogy vizet keressen és csatornákat alkosson, melyeken keresztül az a víztározóba folyhatott.

Ez volt a legrosszabb beosztás a Zalindovban. A legkeményebb mind fizikailag, mind mentálisan. Ez vezetett a leggyorsabb halálhoz.

– Gondolj a fiúra! – parancsolta neki Cresta az oldalán állva.
– Egy pillanatra se feledkezz meg róla!

Már csak a hangjában felcsendülő színtiszta tekintély elég volt ahhoz, hogy Kiva szót fogadjon neki, amikor pedig az örök rájuk parancsoltak, hogy kezdjék el vájni a kemény mészkőfalat, Tipp arca végig ott lebegett lelki szemei előtt.

Kiva újra és újra a súlyos sziklába lendítette vascsákányát. A karja beleremegett a mozdulatba, a becsapódás hangjára fogai egymáshoz verődtek. Örömmel fogadta izmainak lángolását, ami minden egyes csapással egyre csak nőtt, miközben látása elhomályosodott, ahogy a levegőt por töltötte meg körülötte, és mást sem hallott, csakis azt, ahogy száz meg száz csákány verődik a kemény sziklának. Tudata határmezsgyéjén tisztában volt vele, hogy Cresta ott dolgozik mellette, Tippre emlékezteti őt, mondogatja neki, hogy folytassa csak az alagútvájást. Nem hagyhatta abba a munkát – ha abbahagyja, jönnek az örök. Szabadon felalá járkálva felügyelték a rabokat, ostoraik és husángjaik készenlétben álltak. Ne adj nekik okot, mondta neki Cresta. Ne hagyd abba! Ne hagyd abba! *Ne hagyd abba!*

Kiva csákányát vér szennyezte a felhasadt hólyagok és a felrepedt bőrkeményedések miatt, ami aztán végigfolyt a famarkolaton. A lány érezte a fájdalmat, azonban az tompán szólt, csakúgy, mint minden egyéb körülötte.

Mígnem aztán elmúlt.

Mivel ahogy a másodpercek percekké, a percek pedig órákká nyúltak, az angyalpor hatása kezdett fakulni.

Az egész egy tompa, szűnni nem akaró fejfájással kezdődött a nyakszirtjénél. Aztán jött a nyelvét ellepő rezes íz, amit ujjainak remegése követett, ami megnehezítette, hogy megtartsa véréből csatakos csákányát. Amikor az örök végre bejelentették, hogy elérkezett a munkanap vége, Kivát a kemény munka ellenére is jeges hideg járta át, és végre eléggé magához tért ahhoz, hogy felfogja, hogy amit eddig túlél, az semmi volt ahhoz képest, ami még előtte állt.

– Borzalmasan érzem magam – nyögte Kiva, ahogy várták a sorukat, hogy visszamászhassanak a felszínre.

– Azt elhiszem – mormolta Cresta. – Akad valami a te ispotályodban, ami esetleg segíthet?

– Többé már nem az én ispotályom – felelte Kiva a kimerültségtől imbolyogva. A Zalindovból való szabadulását követően végre rendesen tudott enni, és még testedzésbe is fogott, és ez, az angyalpor zsibbasztó hatásával együtt, elegendő erőt adott neki ahhoz, hogy kibírja az egész napos kemény munkát. Azonban mostanra már érezte annak hatását – minden egyes tagja sajgott. A feje azonban tisztább volt, mint hetek óta bármikor, úgyhogy minden erejét összeszedve igyekezett megőrizni összpontosítását, majd nekiállt felsorolni mindazon növényeket, amikről tudvalevő volt, hogy enyhítik az elvonási tüneteket.

– Ez az egyetlen kiút – jegyezte meg Cresta nagy bölcsen, ahogy kisöpörte vörös rasztáit nedves arcából. – Meglátom, hogy mit tudok összekaparni.

Kiva motyogva felelt erre valamit, bár abban már nem volt biztos, hogy a szavak valóban el is hagyták-e a száját, mivel egyre jobban rázta a hideg, teste pedig remegni kezdett. Nem emlékezett rá, hogy kimászott volna az alagútból, sem arra, hogy Cresta elsegítette őt egészen a hálókörletig, ahol aztán egyszerűen lehajította őt az egyik priccstre, miközben a bőrét még mindig por és sár borította, tunikáját pedig a saját hányása szennyezte. Kivának fogalma sem volt róla, mennyi idő is telhetett el, amíg ő csak hevert ott, reszketve és izzadva, sajgó izmokkal, miközben immár véres tenyere is könyörtelenül lüktetni kezdett.

– Add ide a kezed!

Cresta visszatért. Kiva nem tudta, hogy meddig is lehetett oda, vagy hogy mennyi idő telt el azóta, hogy visszatért. Kígyós tetoválását alig lehetett kivenni a mocsokrétteg alatt.

Valami nedves csúszott végig Kiva tenyerén, élesen a húsába marva. A lány megpróbálta hátrarántani, azonban Cresta szorosan fogta a csuklóját.

– Ezeket tisztán kell tartanod, különben elfertőződnek!

Kiva mozdulatlaná dermedt, miközben a szavak ott visszhangoztak az emlékezetében. Már hallotta őket korábban. Ő maga is *mondta* őket korábban.

Ezeket tisztán kell tartanod, különben elfertőződnék.

Egy erős testhez tartozó erős kezek, zilált, aranybarna haj, mindentudó mosolyra húzódó, tökéletes ajak, táncoló kék-arany szempár.

A Kiva szívéen lévő lyuk felszakadt, olyan fájdalmat okozva, ami elég volt ahhoz, hogy, ha csak egy pillanatra is, de elejét vegye a remegésnek. Azonban a lány most nem az ispotályban volt. A *fiú* pedig nem volt vele.

Most nem.

Már soha többé nem is lesz.

– Ezeket nyeld le! – parancsolt rá Cresta, megragadva Kiva figyelmét. Pár apró, zöld gumót tartott a markában, meg mellette néhány sárga és narancsszín virágot, és egy fekete, elszenesedett fadarabot.

Kiva nem kérdezte meg, hogy Crestának hogyan sikerült beszöknie az ispotály kertjébe, és azon sem merengett el, hogy a szívet minden bizonnyal a krematóriumból szerezte. Azonban, ahogy szájába tömte a felkínált dolgokat – mire arca grimaszba rándult a fá száraz textúrájától –, azt azért megjegyezte:

– A szívet nem említettem.

– Nem te vagy az első ember, akit átsegítettem az elvonáson – mormolta Cresta még mindig Kiva kezét tisztogatva. – Felszívja a véredben lévő méreganyagokat.

Kiva szerette volna megkérdezni, hogy Cresta mégis kinek segített, azonban gyomrát ekkor erőteljes görcs ragadta meg, mire a lélegzete elakadt, és előregörnyedt.

– Enned kell valamit! – mondta Cresta. Hangjában semmi melegség, semmi Kiva jólléte iránt érzett aggodalom nem volt, egyszerűen csak a tényeket közölte.

– Úgyis csak... – Kivába újabb görcs hasított, mire a lány összeszorította fogát – ...kihánynám.

Cresta vitatkozni kezdett vele, Kiva azonban nem is hallotta őt, mivel a hasát kínzó görcs olyan erőre kapott, hogy a lány minden csepp figyelmét magának követelte. Idő kell majd hozzá, hogy a metszőfűz-gumók, a tillivirág- és borbálfűszirmok, valamint a szén hatni kezdjen, azonban az enyhülés, amit biztosítanak, akkor is véges lesz. Ha Cresta valóban arra készült, hogy lehozza Kivát az angyalporról, akkor durva éjszakára számíthatott.

Kiva eztán arra ocsúdott, hogy egy csontlevesbe áztatott kenyérdarabot nyomnak az ajkának. A homlokát izzadság petytyezte, a bőre felforrósodott, majd jegessé lett, majd ismét felforrósodott.

– Ne! – nyögte, ahogy elfordította arcát.

– Erőre lesz szükséged, hogy átvészeld a holnapot – jelentette ki Cresta, ahogy a szájába nyomta a kenyeret. – Csak angyalporon nem éled túl.

– Angyalpor – lihegte Kiva, majd fulladozva az ételtől, rekedt és kétségbeesett hangon. – Kérlek... szükségem van... csak egy keveset.

Homályos tekintetével Kiva látta, ahogy Cresta arca megfeszül.

– Először is enned kell, aztán meg aludnod. Majd reggel adok neked.

Kiva erre tiltakozva rázni kezdte a fejét, a foga össze-összekoccant a testét átjáró reszketéstől.

– Most van rá szükségem.

– Egyél! – Cresta egy újabb falat kenyeret nyomott Kiva ajka közé.

A lány fulladozott, Cresta azonban a szájára szorította tenyerét, arra kényszerítve őt, hogy lenyelje az ételt.

– A szén majd segít mindent magadban tartanod – mondta Cresta. – A csata, ami előtted áll, éppen annyira mentális, mint testi. Mindössze csak hajlandónak kell lenned arra, hogy küzdj.

Kiva nyögött, ahogy még több kenyeret nyomtak le a torlán. Crestát semmi sem hatotta meg, Kiva könyörgését mintha meg sem hallotta volna, és még csak egy csipetnyi angyalport

sem volt hajlandó adni, hogy segítsen a lánynak átvészelni az éjszakát.

Órákon keresztül küzdöttek egymással, miközben Kiva egyre csak sírt, ahogy a teste a megkönnyebbülés legkisebb cseppjéért ordított.

– Nem fognád be végre a pofáját? Próbálok aludni! – morogta az egyik rab, aki elég közel volt Kivához ahhoz, hogy hallja szenvedését.

– Menj, és panaszkodj anyádnak! – vágott vissza neki Cresta, elengedve füle mellett a panaszait, pont, mint tette azt Kiváéival is.

De aztán, valamikor az éjszaka közepén, Kiva olyan mélyre süllyedt örületébe, hogy elég hangosan felordított ahhoz, hogy a fél hálókörletet felébressze:

– ADD IDE NEKEM! SZÜKSÉGEM VAN RÁ! IDE KELL ADNOD...

Cresta káromkodva Kiva szájára tapasztotta a kezét, majd lerángatta izzadt, reszkető testét a priccscről, el a holdfényben fürdő, őket haragos szemmel néző, álmittas rabok mellett. Addig meg sem állt, amíg be nem értek a sötétségbe burkolózó fürdőbe, ahol a zuhanyfej alá cibálta Kivát, és megnyitotta a jeges vizet.

Kiva levegő után kapkodva és köpködve próbált meg elmenekülni a víz elől, azonban Cresta egy helyben tartotta őt, mire ő is éppen úgy elázott, mint a lány.

– *ERESSZ EL!* – ordította Kiva.

– Szó sem lehet róla – sziszegte Cresta összeszorított foggal, egy szemernyit sem eresztve szorításán. – Addig nem, amíg le nem nyugszol.

Kiva megpróbálta erővel kiszabadítani magát, de semmire sem ment vele – a teste még a leggyalázatosabb próbálkozáshoz is túl gyenge volt. Hamarosan már Crestának dőlve lihegett, miközben súlyát leginkább az egykori kőfejtő tartotta meg.

– Befejezted? – szegezte neki a kérdést Cresta.

Kiva erre mindössze csak bólintott – minden ereje elszállt, a lelke megtört.

A víz elállt, majd Kiva a következő pillanatban a padlóra csúszott Cresta mellett. Párosuk csak ült ott a zuhanyblokk falának dőlve, víztől csöpögve és reszketve, szakadozott lélegzetük visszhangot vetett a sötétben.

– Jókora púp vagy a hátamon, ugye tudod? – morogta Cresta.

Szavai Caldont juttatták Kiva eszébe, mivel a herceg ugyanazt mondta neki – többször is. Kiva ajka a szívét kínzó fájdalom ellenére is apró mosolyra húzódott.

– N-nem te vagy az e-első, aki ezt m-mondja nekem – krá-kogta reszkető foggal.

– És kétlem, hogy én leszek az utolsó.

– S-sajnálom! – suttogta Kiva. A jeges víz eléggé észhez térítette ahhoz, hogy szégyellje magát a viselkedése miatt, akkor is, ha arról teljes egészében a drog tehetett. – És k-köszönöm. Hogy s-segítesz.

– Még nem vagy túl a nehezén – figyelmeztette őt Cresta. – Hosszú út áll előtted.

Ezzel Kiva is tisztában volt. És amikor majd a végére ér – ha a végére ér –, meg fogja találni a módját, hogy köszönetet mondjon az egykori kőfejtőnek, akkor is, ha Cresta most ezzel csak egy adósságot törlesztett.

– Azt mondtad, hogy m-már mást is segítettél át e-elvonáson – mondta Kiva, örömét lelve a hidegben, ami segített neki tisztán tartani a gondolatait. – K-ki volt az?

Cresta elég hosszan hallgatott ahhoz, hogy Kiva azt higgye, nem is fog felelni. De aztán a zuhanyblokk sötétjében a lány, alig hallható hangon, végül így szólt:

– Kis koromban, még jóval a Zalindov előtt, a húgom rálelt némi angyalporra, és nem fogta fel, hogy mi is az. Túladagolta magát, majdnem belehalt. Egészen addig nem is mozdultam melőle, amíg át nem vészelte.

– M-mennyi idős voltál?

– Én tíz – felelte Cresta. – A húgom meg nyolc.

Olyan fiatalok.

– A sz-szüleid?

– A dolgok nem álltak túl rózsásan otthon – mondta Cresta mindenféle érzélem nélkül. – A húgom volt a leggyengédebb lélek, akit valaha ismertem, azonban az apánk ezt gyengeségként fogta fel. Az ő házában nem volt helye egy mulya gyereknek, úgyhogy mosta kezeit, nem igazán érdekelte, hogy a húgom él-e vagy meghal. Ami pedig az anyámat illeti... őt meg túlságosan lefoglalta, hogy túlélje az apámat. A húgomnak nem volt más, csak én.

Cresta hangjában fájdalom bujkált, bár Kiva érezte, hogy igyekszik rejtetni azt.

– Aztán m-mi történt? – kérdezte még mindig vacogó foggal.

– Átsegítettem a túlادagoláson, aztán meg az elvonáson. Utána meg jó távol tartotta magát az angyalportól.

– Nem – mondta Kiva a karját dörzsölgetve, hogy némi hőt gerjessen. – Mi lett a cs-családoddal?

Cresta hallgatása ezúttal még tovább tartott.

– Nincsen családom. Többé már nincs.

Kiva lehunyta szemét az ezen szavakban rejtőző, mély érzélem hallatán. Cresta több mint öt évvel korábban, kamaszként érkezett a Zalindovba – talán úgy tizenhat lehetett. Bármi is vezette őt oda... Bárhogy is veszítette el a szüleit, a húgát... Túl sok volt a hiányzó darabka ahhoz, hogy Kiva igazából bármit is össze tudjon rakni az egykori kőfejtő múltjából.

– Hogyan...

– Vége a meseestnek – jelentette ki Cresta elég kemény hangon ahhoz, hogy ezzel emlékeztesse Kivát arra, hogy ők ketten nem barátok. Egészen a közelmúltig – ami azt illeti, még most is – inkább voltak ellenségek, mint bármi más. – Próbálj meg aludni egy keveset!

Kiva pislogva meredt a zuhanyblokk sötétjébe.

– I-itt?

– A hálókörletbe nem mehetsz vissza. Még egy ilyen epizód, és jönnek az örök, hogy utánajárjanak a dolognak – jegyezte meg Cresta, ahogy kényelmesebb testhelyzetet vett fel.

– De j-jég hideg van. – Alighogy Kiva kimondta ezt, a testét ismét melegség kezdte átjárni, ahogy az elvonási tünetek most, hogy a jeges víz okozta sokk elmúlt, kezdtek visszatérni. És bár a zuhany jég hideg volt, a késő tavaszi levegő szinte már balzsamos. Amint megszárad, a dolog nem is lesz olyan borzalmas. Rosszabb helyeken is aludt már – bár sosem miközben éppen igyekezett lejönni egy függőséget okozó szerről.

– Aludj! – parancsolt rá Cresta, elengedve füle mellett Kiva panaszát. – Amíg még tudsz.

Kiva vitatkozni akart, ezernyi kérdést akart feltenni, amíg még tiszta az elméje, sütkérezni akart pillanatnyi józanságában, mielőtt még ismét behódolna az angyalpornak a reggel eljövételével. De Crestának igaza volt – addig kellett aludnia, amíg a teste ezt lehetővé tette, hogy elegendő erőt gyűjtsön ahhoz, ami előtte állt, mind mentálisan, mind testileg.

Így hát, fogát összeszorítva a bőre alatt cikázó forró-és-hideg érzésre, Kiva lehunyta szemét, és engedte, hogy a kimerültség a mélybe rántsza.

* * *

A következő három nap Kiva életének legrosszabbjai közé tartozott, ezeket pedig négy hasonlóan borzalmas követte, majd jött egy hét, ami majdnem olyan rettenetes volt.

Cresta mindvégig tiszteletben tartotta adósságát, és Kiva mellett maradt, minden egyes reggel éppen csak annyi angyalport adva neki, hogy a lány túlélje a munkanapot – mindennap egy kicsit kevesebbet –, és minden éjjel mellette aludt a zuhanyblokkban. Kiva gyakran vergődött és sikoltzott, minden csepp erejével küzdött az egykori kőfejtő ellen. Ugyanilyen gyakran fordult elő, hogy Cresta kénytelen volt hátrafogni Kiva haját, amíg a lány megszabadult gyomrának tartalmától. Még a szén sem ért sokat, miután az angyalpor fogyni kezdett, és így nem volt semmi, ami enyhíthette volna a hányingert, a gyomorgörccsöket, az izzadást és a hidegrázást. Kiva testének minden porcikája sajgott, nemcsak a folyamatos robottól lenn az alagutakban

– ami munkának amúgy tudatában is alig volt, a föld alatt töltött órái alig voltak többek a sár és a por és a fájdalom ködénél –, hanem a saját maga elleni, minden éjszakáját kitöltő, végtelen csatározás miatt is.

Túl sok volt, túl nehéz, *túl sok*.

Minden egyes nap halálra vágyott, a kín túl hatalmas volt ahhoz, hogy elviselje – és nem csak az elvonás kínja. Ahogy a drog lassan kezdett kiürülni a szervezetéből, megrohmozták az emlékek, mindazon dolgok, amiknek szemtanúja volt, amiket *művelt*. Azok az emberek, akikkel *művelte*.

Ez egy másfajta kényszeredés volt – a legrosszabb fajta fájdalom. Az a fajta, amiből sosem lesz képes felgyógyulni. Az a fajta, amiből nem *érdemelte meg*, hogy felgyógyuljon.

Így hát ellökte magától az emlékeket, és magához ölelte az elvonás kínját, mígnem aztán, két héttel a Zalindovba való visszatérte után, a remegése múlni kezdett, a rosszulléte lassan elmúlt, kétségbeesettsége pedig fakulni látszott.

Vége volt.

De a legrosszabb még csak most jött.

MÁSODIK FEJEZET

Kiva lepillantott a tenyerére, szemügyre véve a véres hólyagokat és a felhasadt bőrkeményedéseket, azonban semmit sem érzett. Pont, mint ahogy már hetek óta nem érzett semmit sem.

Semmit, csakis hideget. Semmit, csakis zsibbadtságot.

Képtelen volt rávenni magát, hogy egy kicsit is érdekelje a sorsa.

Mindezt megérdemelte.

Ez volt a büntetése, mondogatta magának, bár tudta, hogy ez sosem lesz elég.

– Egyél!

Egy darabka szikkadt kenyér jelent meg Kiva orra előtt – az azt tartó kezeket por fedte, viszont vér nem mocskolta. Azok a kezek már hosszú évek óta voltak kemény munkának kitéve és hozzá voltak szokva, hogy óráról órára, nap nap után dolgozzanak a csákánnyal.

Rooke parancsnok tévedett, amikor azt hitte, hogy Cresta majd gyorsan meghal az alagutakban. Az egykori kőfejtő olyan volt, mint egy csótány – Kiva erősen kezdett benne kételkedni, hogy bármi is képes lenne végezni vele.

– Öt perc! – rikkantotta a hozzájuk legközelebb álló, fekete egyenruhát viselő őt, kezét a korbácsán tartva, ahogy kevély léptekkel végighaladt a lumíniummal megvilágított alagútban. Semmi szükség nem volt rá, hogy ezt bejelentse – az ebédszünet minden egyes nap pont ugyanolyan hosszú volt.

– *Egyél!* – ismételte Cresta, Kiva kezébe nyomva a kenyeret. Egy sorban ültek a többi rabbal, görnyedt hátuk a mészkőfalnak

döntve, szerszámaik az oldaluknál heverték, ahogy megosztottak a röpke pihenőn.

Amikor Cresta könyökével oldalba bökte őt, Kiva automatikusan az ajkához emelte a kapott ételt, beleharapott, és rágni kezdte a száraz kenyeret.

– Most pedig igyál! – parancsolta a vörös hajú lány, mire Kiva így is tett, tenyerébe gyűjtve némi zavaros vizet a lába melletti pocsolyából. Annak mocsokíze volt, de legalább levitte a kenyeret és hidratálva tartotta őt.

Túlélni. Ez volt a legtöbb, amire manapság képes volt, akkor is, ha ezzel csak az elkerülhetetlent odázta.

Kiva mindig is tudta, hogy ha az ispotályon kívül bárhova máshova osztják be, a halál gyorsan utol fogja érni őt. Nem olyan volt, mint Cresta – képtelen volt a végtelenségig kibírni a megerőltető robotot. Miután már több mint öt hét telt el azóta, hogy visszaérkezett a börtönbe, Kiva már azon is meglepődött, hogy ilyen sokáig bírta, és tisztában volt vele, hogy ezt csakis az egykori kőfejtőnek köszönheti. Akár azért, mert megszánta, akár valami egészen más okból, annak ellenére, hogy Kiva mire számított, Cresta azután sem hagyta őt magára, hogy átsegítette az elvonáson. Nem volt éppenséggel gondoskodó, se barátságos, és szólni is alig szólt hozzá azon túl, hogy rávette Kivát arra, hogy ellássa alapvető emberi szükségleteit, azonban az elmúlt öt hét folyamán valahogy mégis partnerekké váltak. Ha az egyikük elesett, a másik ott volt, hogy felsegítse – bár a munka nagy részét Cresta végezte.

Kiva még mindig nem értette, hogy miért. Olyan sok kimondatlan dolog maradt kettejük közt, többek közt leginkább Cresta szerepe, mint a börtön lázadóinak vezére, és az, hogy vajon tudta-e, hogy Kiva ki is valójában. Kiva szökése előtt nem tudta, de azóta annyi minden megváltozott – beleértve azt is, hogy mostanra nem maradtak a börtönben lázadók, akiket Cresta vezetett volna.

Rooke parancsnok gondoskodott erről.

Bár számos rab lett oda a lázadásban – a Kiva által ismertek közül többek közt Grendel, Olisha és Nergal –, a Parancsnok még így is tömeges kivégzést rendelt el utána. Cresta körének egyetlen tagja sem úszta meg a hóhér kötelét, és egyedül csakis őt helyezték át az alagutakba, mivel Rooke szadista módon ezzel igyekezett tovább nyújtani a szenvedését.

Ez volt az egyetlen ok, ami csak Kiva eszébe jutott, amiért a vörös hajú lány mellette maradhatott – mert valami kicsavart-kifacsart módon Kiva ismerős, *biztonságos* volt. És Crestának, miután ő is közel annyit veszített, mint Kiva, szüksége volt erre.

Nem, gondolta Kiva, ismét véres kezét bámulva, *annyit azért nem veszített.*

Már csak a fiú nevét, az arcát felidézni is fáj, de Kiva így is rákényszerítette magát, hogy megtegye, miközben önkéntelenül a tunikája alatt rejtőző amulettért nyúlt; az érkezésekor ráparancsoltak az örökre, hogy hagyják nála.

Azt akarom, hogy legyen valamid, ami a mai estére emlékeztet – mindarra, amit te segítettél elérni – mondta neki Zuleeka a vasrácsok túloldalán, mélyen Vallenia Folyami Palotája alatt.

Kiva még a nyakában lévő királyi pecsét állandó, fojtogató emlékeztetője nélkül sem lenne képes soha elfelejteni ezt. Lehetetlen volt. Minden nap minden pillanatában látta maga előtt a fiút, annak fájdalommal és rémülettel teli kék-arany szemét, ahogy rádöbrent: Kiva mindent elvett tőle – a trónját, a varázseréjét, a szívét.

Jaren Vallentis.

Evalon királyságának egykori trónörököse, akit most kiszorítottak saját palotájából, menekülésre kényszerítve őt – mindezt Kiva miatt.

És nem csak Jarenről volt szó. Mások is akadtak, akik sokat jelentettek Kivának, és akik most az ő döntései miatt szenvedtek: Naari, Caldon, Tipp, még a bátyja, Torell is. A lánynak fogalma sem volt róla, hogy mi történhetett bármelyikükkel is az azon éjjel óta eltelt hetekben, amikor minden a darabjaira szakadt.

Amikor lehunyta szemét, látta maga előtt a saját vérének pocsolójában heverő Naarit, miután a testőrt eltalálta Zuleeka halálmágiája. Látta Caldont, ahogy lepillant az éppen csak életben lévő Jarenre, majd ráordít Kivára, hogy meneküljön, ahogy a családja iránt tanúsított hűsége ott küzdött benne az iránta érzett szeretetével. Látta Tipp fájdalmát, ahogy a kisfiú rádöbbsent, hogy Kiva éveken keresztül hazudott neki, majd pedig azt, ahogy apró teste a földre hull, miután Zuleeka leüti őt, mivel állítása szerint a fiúcska egészen addig veszélyt jelent rájuk, amíg Kivának nem lesz lehetősége megmagyarázni neki a helyzetet – ami lehetőséget végül sosem kapott meg. Tippet Rhessinda gondjára bízták, aki megígérte, hogy vigyázni fog rá, mint ahogy azt is, hogy gondját fogja viselni Torellnek, miután a fiút megszárták a mirraveni elrablóikkal való összecsapás közben. Azonban valójában nem az elrablók voltak azok, akik majdnem végeztek vele – hanem Zuleeka.

Mindig, mindenről Zuleeka tehetett.

Mindenért, ami csak történt, Kiva nővérét lehetett okolni, aki összeállt Mirryn Vallentisszel, hogy ketten együtt elfoglalják Evalont, miután a hercegnőt a mirraveni Navok király arra kényszerítette, hogy a Navok húga, Serafine iránt érzett szerelme érdekében a saját családja ellen forduljon.

Azonban annak ellenére, hogy mindezzel tisztában volt, Kiva továbbra is önmagát okolta. Mivel ő volt az oka annak, hogy azok ketten sikerrel jártak. Ő mondott el nekik mindent, amire csak szükségük volt ahhoz, hogy megkaparinthassák a trónt, ezzel mindenkit elárulva, akit csak szeretett.

Elárulva *Jarent*.

A fiú sosem fog megbocsátani neki.

Ő *maga* sosem fog megbocsátani *önmagának*.

A hozzá hasonló emberek nem érdemeltek megbocsátást.

Halált érdemeltek.

Már csak így volt illő, hogy visszakerült a Zalindovba, ahol aztán most várhatta a halált. Ezúttal nem szökhett meg – most

senki sem fog eljönni érte. Magára volt utalva, pont, mint ahogy annak lennie is kellett.

Kérdemelte mindezt – a szenvedést, a fájdalmat. Azonban nem létezett a világon olyan büntetés, ami rendbe tehetné volna azt, amit tönkretett. Az valami olyasmi volt, amivel kénytelen volt együtt élni – és amivel, hamarosan, kénytelen lesz együtt halni.

– Idő! – kiáltotta a legközelebbi őr, mire a bejelentését a társai is visszhangozni kezdték az alagutak mentén. – Vissza dolgozni!

Kiva nehézkesen talpra küzdötte magát, miközben tudatában volt annak, hogy Cresta, mint mindig, ott van mellette. Kiva egykoron tartott attól, hogy összefusson a börtönben a másik lánnyal, akinek ellenséges viselkedése és bajkeverésre való hajlama tettek róla, hogy Kiva messziről elkerülje őt. És annak ellenére, hogy mostanra miféle patthelyzet alakult ki köztük, Kiva sosem fogja elfelejteni, hogy Cresta egyszer azzal fenyegetőzött, hogy ha Kivának nem sikerül életben tartania a Lázadó Királynőt, megöli Tippet. Kivának mondjuk ebben az esetben nem volt szüksége külön motivációra, miután Tilda Corentine nem volt más, mint a saját anyja.

Vagyis egykoron az volt.

Tilda mostanra meghalt.

Kiva nem volt képes megmenteni őt.

Mint ahogy az apját sem tudta megmenteni.

Vagy az öccsét, Kerrint.

A fél családja odaveszett.

Bár a haláluk nem az ő hibája volt, Kivát az a tudat kísértette, hogy a vérében élő gyógyító mágia képes lett volna megmenteni őket az örökvilágtól – már ha a lánynak esélye lett volna használni azt. Ha elég bátor lett volna, hogy használja azt.

Cserben hagyta őket.

És most megfizette ennek az árát.

Ezét, és még megannyi más dologét.

– Mit művelsz? – mormolta Cresta. – Áss!

Kiva pislogott egyet, ráeszmélve, hogy míg rabtársai ismét kezükbe vették szerszámaikat, ő csak állt ott, megint a kezét bámulva.

A kezét, amit vér borított.

És amit hatalom járt át.

Ha akarná, képes lenne a felszínre hívni ezt a hatalmat, aranyló fény képében megidézve azt. Vagy egyetlen rossz gondolattal, egyetlen rossz *vágygal* képes lenne megidézni azt a halálmágiát, amit az ősetől, Torvin Corentine-től örökölt. Ugyanazt a mágiát, ami az anyját és a rossz útra tért nővérét is verte. Ami immár ott volt benne. Ami *mindig* is ott volt benne.

Kivát kirázta a hideg, majd kezét ökölbe szorította.

– *Vedd fel a csákányodat!* – sziszegte Cresta.

Mintha elméjére valamiféle köd telepedett volna, Kiva a lányra pillantott, észrevéve a kígyótetoválást megfeszítő sürgétést. És aztán megpillantotta Cresta aggodalmának okát: az őrt, aki éppen akkor fordult be a sarkon, és aki most egyenesen feléjük tartott.

Csont volt az.

A Kivában megbújó túlélőöszön fellobbant, mire a lány gyorsan felkapta a csákányát és a mésző felé lendítette.

A Hentes mellett Csont egyike volt annak a két őrnek, akikről Kiva úgy igazán megtanult tartani a Zalindovban töltött tíz éve alatt. A sápatag, sötét szemű férfi vad és kiszámíthatatlan volt, és általában számszeríjjal a vállán lehetett látni, ahogy a külső falakon járőrözött, vagy az egyik őrtoronyban állomásozott. Az, hogy most itt volt a föld alatt...

Kiva bőrén a hideg futkosott, ahogy a férfi közelebb ért hozzá, ő pedig várta, hogy az elhaladjon mellette.

Azonban erre nem került sor.

Csont ehelyett megállt közvetlen mögötte, kezét hirtelen kinyújtotta, mígnem ujjai a lány csákányára nem fonódtak, elrántva azt tőle.

Cresta lassabban kezdett ásni, csak úgy áradt belőle a feszültség, ahogy egyik szemét Kiván, a másikat meg Csonton tartotta, mogyoróbarna tekintete figyelmeztetőn villant.

Kiva nyelt egyet és az őr felé fordult.

– Szervusz, gyógyító – dorombolta Csont.

A férfi kedélyes tekintete átmetszette a szibbadást, amit Kiva már hetek óta érzett, mire a lány ereit rettegés lepte el. Korábban, a börtön gyógyítójaként, némiképp védve volt az olyan öröktől, mint Csont. Nemcsak azért, mert ő volt az egyetlen személy, aki képes volt rendes ellátásban részesíteni őket, hanem azért is, mert a Parancsnok kegyeiben volt. És bár ez a biztonságát nem garantálta, bizonyos borzalmakkal sosem kellett szembenéznie, melyeket más rabok megszenvedtek.

Alagútásóként többé nem bírt ezzel a védelemmel. Valamint többé minden kétséget kizáróan Rooke kegyeire sem számíthatott.

Csont közelebb lépett hozzá, mire Kiva automatikusan hátrahúzódt, a válla a mészkőnek ütődött. A tőle balra álló rab habozott, de aztán folytatta a munkát, gyorsabban, mint addig valaha, mintha csak nem akarta volna magára vonni a figyelmet.

Azonban Kiva jobbán mindeközben Cresta egy az egyben felhagyott az ásással.

– Segíthetünk önnek? – kérdezte, tekintetét Csontra szegezve.

A férfi alig pillantott felé.

– Vissza dolgozni, Voss!

A tény, hogy tudta Cresta nevét, semmi jót nem jelentett – az örök szinte csakis az azonosítószámukat használva szólították meg a rabokat.

Szabad kezét a számszerűjára helyezve Csont megvillantott egy gonoszkás félmosolyt Kiva felé.

– Sétáljunk egyet! – mondta.

A földre hajította a lány csákányát, majd Kiva után nyúlt, mire annak gyomra bukfcet vetett. Azonban még mielőtt megragadhatta volna őt, Cresta kettejük közé furakodott.

– Szeretek sétálni – mondta a vörös hajú lány könnyedén. – Hová megyünk?

Csont összehúzott szemmel vetett egy szúrós pillantást Crestára.

– Ez az első és utolsó figyelmeztetés.

A lányt nem rettentette el ezzel – úgy ott maradt kettejük közt, mint egy emberi válaszfal.

– Cresta... – próbálta Kiva, de a szája túl száraz volt ahhoz, hogy folytassa.

– Ha Kiva kinyújtóztathatja a lábát, akkor ez mindannyiunknak ki kéne, hogy járjon – jelentette ki Cresta, ügyet sem vetve a veszélyre. Vagy talán még kedvét is lelte benne. – Így igazságos.

Csont fejét oldalra hajtva szemügyre vette Crestát.

– Általában kíváncsi lennék, hogy mi lesz ennek a vége. De ma nincs hozzá hangulatom. – Cresta mögé pillantott, és intett két másik alagútőrnek, akik rögvest oda is siettek, majd tekintetét ismét az egykori kőfejtő felé fordította. – Kezdd csak megint ásni, vagy majd az urak rávesznek. Te döntesz.

Kiva riadalma még tovább nőtt, mert Cresta dacosan egy tapodtat sem mozdult, mire a két újonnan jött őr két oldaláról közelítve megragadta őt.

Csont arcán jókedv suhant át, ahogy nézte, amint Cresta próbálja kitépni magát a társai szorításából, de aztán ismét Kiva felé fordult.

– Te. Gyere velem!

Kiva vetett egy rémült pillantást Cresta felé, mire rádöbbsent, hogy a vörös hajú lány éppen valami butaságra készül – például arra, hogy megtámadja az őröket –, úgyhogy gyorsan odakrákogna neki:

– Semmi baj. Mindjárt visszajövök.

Nem tudhatta, hogy ez valóban így lesz-e, minekutána fogalma sem volt róla, hogy Csont mit is akarhat, de képtelen volt elviselni annak a gondolatát, hogy Crestát miatta büntessék meg. Kiva bele sem akart gondolni, milyen következményei le-

hetnek annak, ha az egykori kőfejtő még tovább feszíti a húrt az öröknél.

Egyenesen Cresta szemébe nézve Kiva némán könyörgött neki, hogy hunyázkodjon meg, míg végül aztán a lány felhagyott a küzdelemmel, és beleegyezése jeléül kurtán bólintott.

Kiva megkönnyebbülten fellélegzett, de aztán a teste megfeszült, amikor Csont egyszer csak sarkon fordult és sietős léptekkel elindult, majd a válla felett odavetette Kivának:

– Ha nem hallom a lépteidet mögöttem, a következő hely, ahová mész, a hullaház lesz.

Cresta lerázta magáról őreit, és erőteljesen előrefele lökte Kivát.

– Csont nem fenyegetőzik – mondta neki. – Ő ígér. Siess!

– De te...

– Csinálok, amit mondott, és szófogadó kis vájatvájó leszek – mondta Cresta savanyúan, ismét lökve egyet Kiván. – Menj!

Vetve Kiva felé egy utolsó *Miért nem mozdulsz már?*-pillantást, Cresta visszatért helyére a mészkőfal mentén, és folytatta a munkát. A két ór szorosán rajta tartotta a szemét, de Kiva tudta, hogy a lány van elég eszes ahhoz, hogy ne okozzon még több galibát. Cresta már így is túl sok mindent tett kockára azzal, hogy ellen mert szegülni Csontnak, aki becenevét onnan kapta, hogy előszeretettel roppantotta el a rabok csontjait, néha szimplán csak azért, mert éppen unatkozott.

Kiva mellkasát büntudat szorongatta annak gondolatára, hogy mi történhetett volna, ha Csont elveszti türelmét az egykori kőfejtővel. De aztán eszébe jutott, hogy a férfi arra vár, hogy kövesse őt, úgymint vetett egy utolsó pillantást Crestára, csak hogy megbizonyosodjon róla, a lány biztonságban visszatért a munkához, majd sietve az ór után indult, pont akkor érve be őt, amikor az a létrához ért. Csont szinte már csalódottnak tűnt, amikor látta, hogy Kiva ott van mögötte, keze pedig úgy szorította számszeriját, mintha alig várta volna, hogy használhassa.

Kiva idegesen szemlélte a fegyvert, mire Csont elmosolyodott, de aztán mindössze csak a létraakna felé bökött állával.

– Felfele lesz a menet – mondta, majd gúnyosan hozzátette:
– Hölgyeké az elsőbbség.

Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy Csont minden egyes mozdulatát figyeli, így Kiva engedelmesen megindult felfelé a fokokon. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire felértek a felszínre, miközben megannyi kérdés ötlött Kiva eszébe, amelyek közül egyet sem tehetett fel.

Azonban végül egyiket sem kellett, mivel amint követte Csontot ki a délutáni napfénybe, már látta is, hogy az ór miért hozta fel őt az udvarra.

Vagyis pontosabban, hogy ki szólította őt ide.

A Parancsnok közvetlen a kupolás épület bejárata előtt vára-
kozott, sötét arcáról semmit sem lehetett leolvasni, ahogy szem-
ügyre vette Kiva izzadt, poros ábrázatát.

A lány hirtelen megtorpant, ahogy meglátta.

Öt hét telt már el, és ez idő alatt egyszer sem látta a férfit, leszámítva azt, amikor megérkezett a Zalindovba, amikor is az elméje annyira ködös volt a drogtól, hogy Kiva alig emlékezett a találkozásra. Egy pillanatra megvillanó, kárörömöt kifejező fog-
sor, meg mellé pár hozzá intézett, gúnyos szó üdvözlésként – ez volt minden, amit fel tudott idézni. Annyira magán kívül volt, hogy, a jelennel ellentétben, akkor semmit sem érzett.

A világ körülötte vörösbe váltott, ahogy arra a férfira emelte tekintetét, aki annyi, de annyi ember haláláért volt felelős.

Beleértve, évekkel korábban, Kiva apját is.

– Szóval akkor igaz: még mindig élsz – mondta Rooke min-
denféle bevezetés nélkül.

Kiva nem felelt, emlékeztetve magát, hogyha most megpró-
bálna ártani Rooke-nak, a férfi azonnal végezne vele. Caldon ne-
kiállt küzdelemre tanítani őt a Folyami Palotában eltöltött ideje
alatt, azonban közel nem volt elég leckében része ahhoz, hogy
Rooke-kal és Csonttal – vagy akár csak egyikőjükkel – is elbán-
jon. A tudása igencsak szájalmas volt, és akkor abba még bele
sem kalkulálta azt a több hétnyi éhezést és elhanyagoltságot, ami
a rablét velejárója volt. Okosnak kellett lennie, és ki kellett vár-

nia a megfelelő pillanatot, akkor is, ha másra sem vágyott, mint hogy Rooke megfizessen azért, amit tett.

– Be kell ismernem, nem hittem volna, hogy ilyen sokáig fogod húzni – folytatta Rooke. – Főleg annak fényében, hogy milyen állapotban is érkeztél. Vonakodva bár, de be kell ismerem: le vagyok nyugózva. – Egyenesen Kiva szemébe nézett, gyémánt alakú sebhelye minden eddiginél baljóslatúbbnak tetszett. – Ugyanakkor viszont mindig is túlélő voltál, nem igaz?

Kiva a magasba emelte állát, de továbbra sem szólt egyetlen szót sem.

– Nincs mondandód? – Rooke felhúzta egyik szemöldökét. – Kár. De nem is azért jöttem, hogy téged hallgassalak. Rengeteg problémát okoztál nekem a távozásod óta, Kiva Meridan, vagy inkább nevezzelek Kiva *Corentine*-nek?

Kiva igyekezett nem is reagálni, azonban az arcából minden szín kifutott, mire Rooke tekintete győzedelmesen felragyogott.

– Na, ez aztán szép kis meglepetés volt – mondta. – Bár most már értem, hogy miért jelentkeztél önként helyette a Végzet Pró-bájára. A saját édesanyád, hogy milyen tragikus.

Gúnyos szavait hallva Kiva akkora erővel szorította öklöbe kezét, hogy a körme a bőrébe mart.

– De mindez mit sem számított volna, békén hagytalak volna, ha nincs a te kis herceged – mondta Rooke, miközben hangja egyre hevesebbé vált. – Tudtad, hogy megpróbált eltávolítani a parancsnoki tisztségből? Még vád alá is megpróbált helyezni, ha el tudod hinni. Csakhogy én nem Evalonnak felelek – vagyis nem *csak* Evalonnak. Én mind a nyolc királyság hatásköre alá tartozom, és ha parancsokról van szó, a többség szava dönt. A te Deverick hercegeddel ellentétben *ők* értékelik az itteni hozzáértésemet, mivel tisztában vannak vele, hogy én tartom a világtól elzárva Wenderall legborzalmasabb bűnözőit. Hogy ezt mégis hogy teszem, nem érdekli őket. Legalábbis eddig nem *érdekelte* – egészen addig, amíg te meg a herceged rám nem irányítottátok a rivaldafényt.

Kiva mozdulatlaná dermedt a Rooke arcán végigsuhanó sötét tekintet láttán.

– Meglehet, hogy úgy döntöttek, hogy semmit sem kezdenek Deverick vádaskodásával, de azért mostantól kezdve sokkal jobban rajtam tartják a szemüket – mondta a Parancsnok. – És ez nincs kedvemre. Egyáltalán nincs.

Előrehajolt – a mozdulat apró volt, ám mégis eléggé baljós-latú ahhoz, hogy Kivát rossz előérzet töltse el.

– Mivel ő többé már nincs itt, hogy érezhesse a nemtetszésemet, úgy döntöttem, hogy minekutána már jobban vagy, helyette is átélheted azt.

Kiva rossz előérzete még tovább duzzadt, ahogy Rooke intett egyet, mire két személyi testőre úgy lépett elő az épület mellől, mintha a semmiből előtűnő füst lettek volna.

– A Hentes már vár téged, N18K442 – mondta Rooke, ahogy az új őrök megragadták Kiva karját.

Kellett hozzá egy pillanat, hogy a lány felfogja a Parancsnok szavait, azonban amikor ez megtörtént, a szíve megállt.

Rooke ajka vigyorra húzódott, ahogy bevitte a kegyelemdőfést:

– Egy különleges cellát készített elő, csakis a te számodra.